

40a RENOVACIÓ DE LA FLAMA DE LA LLENGUA CATALANA

Monestir de Montserrat, 15 de febrer de 2009

Molt bon dia. Excel·lentíssim pare abat, senyor alcalde, president del Club Excursionista, moltes gràcies, primer, per haver-me convidat i per poder compartir aquesta estona amb tots vostès en un acte absolutament important, entre altres coses perquè celebrem el compromís amb la llengua. I celebrar el compromís amb la llengua també significa celebrar el compromís amb la voluntat de ser; jo diria fins i tot amb la voluntat de continuar essent.

Quaranta anys de renovació també tenen un significat de convicció i de fermesa de molta gent i d'any rere any. Renovar la flama és mantenir viu el record dels qui ens precediren, però al mateix temps que recordar el que fem és reivindicar en veu alta la identitat i la llibertat.

La llengua, la nostra llengua, uneix territoris, uneix persones, uneix nació, un concepte que moltes vegades la gent identifica de diferents maneres. Però aquella nació que és la gent, la gent de tants i tants llocs..., en el nostre cas aquest nexa comú de la llengua és absolutament fonamental.

Per tant, la nostra nació, a diferència d'altres, és una nació que essencialment ha expressat la voluntat de ser sense voler imposar res. Ha expressat la voluntat d'existir, i l'ha expressada amb tota la normalitat possible. Voluntat de ser, doncs, amb normalitat i en llibertat.

Avui les coses canvien. La societat canvia, el món canvia, i canvia d'una manera molt ràpida. Aquest món global del qual formem part ens demana nous reptes, ens reclama nous reptes, i a aquests nous reptes només hi podem respondre des de la nostra pròpia identitat.

Catalunya ha estat de sempre un país obert, un país solidari. Hem estat terra d'acollida des de fa segles. I, justament, el món que ve, aquest món global, s'alimenta de la diversitat i s'alimenta d'identitats diferents. Per tant, la nostra aportació, la nostra aportació com a país, és absolutament fonamental. I a més la

nostra aportació d'una llengua diferenciada és especialment rellevant, entre altres coses perquè és la millor aportació que podem fer a la cultura universal: la nostra pròpia cultura, la nostra pròpia identitat, la nostra pròpia llengua.

El fil de la història ens ha posat en moltes dificultats al llarg dels temps, però les hem superades, hem continuat avançant. I potser de vegades pensem en les dificultats en determinades claus. Ara vénen dificultats que no sabem interpretar, segurament, dificultats que tenen altres formes, dificultats que fins i tot hem de saber llegir i hem de saber interpretar, però també és evident que si històricament hem estat capaços de fer-ho ara també. I ara, en primer lloc, i per poder-les afrontar, el que cal és continuar renovant aquesta voluntat que expressem avui aquí de continuar avançant.

Cal ser constants, cal ser intel·ligents, i cal ser-ho perquè la nostra llengua sigui una llengua de cohesió social. Hem fet molt en el passat, crec que fem molt en el present –les institucions, la societat civil–, però encara ens queda molta feina per fer, moltíssima feina per fer, entre altres coses perquè aquest món nou que ve, aquest món nou que construïm, ens reclama de manera permanent aquesta actitud.

El català ha de ser una llengua viva. Deia abans que ha de ser la llengua de cohesió, però ha de ser una llengua viva, ha de ser una llengua present al carrer, ha de ser una llengua present a tot el territori. No pot ser que hi hagin trossos del país, zones del país, en què la llengua passa a ser la segona llengua. Per tant, des d'aquest punt de vista tenim molta feina. És important institucionalitzar-la, que el català sigui la llengua de les administracions, però és important sobretot socialitzar-la, és a dir que el català sigui la llengua del poble, la llengua de l'oci, la llengua de la vida social del nostre país.

Pompeu Fabra, i avui és especialment rellevant recordar-lo, va dir: "El problema de Catalunya depèn de l'actuació i de l'esforç de cadascú. Hem d'evitar providencialismes. Només tindrem el que nosaltres sapiguem guanyar." Doncs bé, avui, el 2009, segle XXI, Pompeu Fabra és absolutament vigent. El problema de Catalunya depèn de l'actuació i de l'esforç de cadascú. Només tindrem el que nosaltres sapiguem guanyar.

Voldria acabar aquestes paraules agraint la contribució de tantes i tantes persones que fan possible la renovació de la flama, pel que representa, però també, sobretot, pel que té de lligam entre passat, present i futur.

I voldria també acabar agraint l'actitud de tanta i tanta gent que fa possible que avui el català sigui tot això que els he comentat: que sigui una llengua potent, una llengua que té una creació extraordinària en aquests moments, una llengua que s'ha anat normalitzant en molts àmbits però que encara no s'ha normalitzat del tot. I això depèn de tots i cadascun de nosaltres. Per tant, vull agrair-los també aquest esforç, de què avui donem testimoni davant de tots vostès.

Entre tots, doncs, cal perseverar per aconseguir que el català sigui la llengua d'ús normal en tots els àmbits de la vida, per aconseguir també que la nostra nació avanci en el camí del progrés, en la recerca de les llibertats, que una cosa va molt lligada a l'altra.

Moltes gràcies per haver-me deixat participar en aquest acte, i molta sort, no solament per al futur comú, sinó per a tots i cadascun de vostès.

Moltes gràcies.